

Simonné Fodor Anikó

Egy kis emberség kellene...

Egy kis szellő kellene ebbe a tespedt világba.
Orkán... fürgeteg. Söpörje a planétát tisztára
négy égtájon, míg igája lehull a láncot rázza.
S ha derék már nem törik, kinyílik az elme szárnya.

Egy kis eső kellene ebbe a szomjas világba.
Zuhogó... özönvíz. Kiszáradt csontokat kivájva,
könnyként hulljon a fehér halálra. Magot dagasszon.
Termő talajba forgassa, kórón rügyet fakasszon.

Egy kis tavasz kellene ebbe a rideg világba.
Tűz... tisztító. A nap tüze. Mi a bolygót átjárja,
hogy a fekete föld lelkén sarjadjon a friss élet.
Üszkös fekélyét gyógyítva, ragyogjon fel a lélek.

Egy kis csend kellene ebbe a nyugtalan világba.
Némaság... Vákuum. Szálljon a sikolyoknak fohásza
madárdalba zárva, míg a forrongó lét elcsitul.
Boldogság kellene az élethez, útravalóul.

Istenhozzád Kedves...

Elmémben sikolt a csend! Hangod után remeg
gyászra pirkadó éjem összes zokogása
a sarki fotelban. Az idő gúnnnyal ketyeg...
Keringőre hív másodpercek dobolása.

Fejemben zúg a némaság! Mered utánam
kongóan üres kávéscsészédben a kanál...
Árván. Kezed nélkül halk, szinte makulátlan
szüneteket tart csörgések között a halál.

Zakatol fülemben a szívnek dobogása!
Illatodra sóvárog virradó kikelet
- kesergő könnyeimnek csapzott nyoszolyája -
madárfüttye: keresztre feszíti hitemet.

A nélküled lét dala visszhangzik mindenütt!
Könnyű takaród velem hált, de vádlón rideg
ágyad öléből, ártatlannak nem születünk
megint. Magányommal az árvaság hempereg.

Jajgat a csendben minden zaj! A bennem dúló,
fékevesztett vihar tombol. Űvölt utánad
végtelenben a nincs! Istenhozzád... Búcsúzó
lét szerelempecsétje a hangod. Megvirrad.

Gyötrő csend (Alkotói válság)

Hallgat bennem a szó: néma lettem.
Írógépem billentyűje vádol:
-szárnyaszegett madár- panaszt emel.
Csendben korhol betűszeme: cáfol.

Merednek rám a félkész mondatok
gépemnek kiöltött papírnyelvén.
Énrám röhögnek, csorbán. Szomjazom!
Porlik számban a hang: kiköphetném.

Torkomon fölbukik az elvetélt,
erőszakból, halva szült gondolat.
Sötét tintavérrel kenem sebét,
míg az vígan: örömmel fojtogat.

Száraz ajkamon -mint a sivatag
homokja- a holt szavak peregnek.
Zajtalanul kopogó zuhatag,
déliabáb könnyekben megfürdenek.

Tisztára mosott lábukhoz hajol
szolga lelkem. Esdeklő értelmem
a hit vigaszához hozzáláncol,
fohással az alkotást éhezem.